РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

18 декември 2009 година *

По съединени дела T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 и T-484/04

Jean Arizmendi, с местожителство в Bayonne (Франция), и 60 други ищци, чиито имена са посочени в приложение, за които по дело T-440/03 се явяват адв. J.-F. Péricaud, адв. P. Péricaud и адв. M. Tournois, а по дела T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 и T-484/04 — адв. J.-F. Péricaud и адв. Tournois, avocats,

ищци,

подпомагани от

Chambre nationale des courtiers maritimes de France, установена в Париж (Франция), за която се явява адв. J.-F. Péricaud, avocat

встъпила страна по дело T-440/03,

* Език на производството: френски.

срещу

Съвет на Европейския съюз, представляван първоначално от г-н J.-P. Jacqué и г-жа M. Giorgi Fort, впоследствие от г-н F. Florindo Gijón и г-жа M. Balta, в качеството на представители,

и

Европейска комисия, представлявана от г-н X. Lewis, а по дело T-121/04, от г-н Lewis и г-н B. Stromsky, в качеството на представители,

ответници,

с предмет искане за обезщетение, предявено на основание член 235 ЕО и член 288, втора алинея ЕО, за осъждане на Общността да възстанови вредите, произтичащи от премахването на монопола на организацията на френските брокери преводачи и морски пилоти,

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi (докладчик), председател, г-жа E. Cremona и г-н S. Frimodt Nielsen, съдии,

секретар: г-жа T. Weiler, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 юни 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Съгласно член 4, точка 17 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302 стр. 1; Специално издание на български език, глава 2, том 5, стр. 58) митническо деклариране е действието, чрез което едно лице изразява по установени форми и начини желанието си за прилагане на определен митнически режим за дадена стока.

2 Съгласно член 4, точка 19 от Регламент № 2913/92 представяне на стоки пред митническите органи е уведомяването на митническите органи съгласно установените форми за пристигането на стоки в митническото учреждение или във всяко друго място, определено или одобрено от митническите органи.

3 Член 5 от Регламент № 2913/92 гласи:

„1. Според условията, предвидени в член 64, параграф 2, и при спазване на разпоредбите, приети в рамките на член 243, параграф 2, буква б), всяко лице може да бъде представлявано пред митническите органи за извършване на действията и формалностите, предвидени в митническото законодателство.

2. Представителството може да бъде:

— пряко, когато представителят действа от името на и за сметка на друго лице, или

— косвено, когато представителят действа от свое име, но за сметка на друго лице.

Държавите членки могат да ограничат правото на митническо деклариране на своята територия посредством:

— правилата на прякото представителство, или

— правилата на косвеното представителство,

като изискват представителят да е митнически агент, който практикува своята професия на територията на съответната държава-членка.“

4 Член 64 от Регламент № 2913/92 предвижда:

„1. При спазване на член 5 митническото деклариране може да се извърши от всяко лице, което е в състояние да представи или да нареди да се представят пред компетентните митнически органи стоките и всички документи, необходими за разрешаване прилагането на разпоредбите, отнасящи се до митническия режим, за който тези стоки са декларирани.

2. Въпреки това,

а) когато приемането на митническата декларация води до особени задължения за определено лице, декларирането трябва да бъде извършено от това лице или за негова сметка […]“

5 Член 38, параграф 1 от Регламент № 2913/92 предвижда:

„1. Стоките, въведени на митническата територия на Общността, трябва да бъдат незабавно превозени от въвеждащото ги лице, като се следва маршрутът, определен от митническите органи, и съгласно разпорежданията на тези органи:

а) до съответното митническо учреждение, определено от митническите органи, или до друго място, определено или одобрено от митническите органи;

б) до свободна зона, когато стоките се въвеждат директно в тази свободна зона по един от следните начини:

— по море или по въздух, или

— по земя, без да преминават през друга част от митническата територия на Общността, когато свободната зона граничи със сухоземната граница между държава-членка и трета страна.“

6 Член 40 от Регламент № 2913/92, в редакцията си, приложима в конкретния случай, гласи:

„Стоките, които са превозени съгласно изискванията на член 38, параграф 1, буква а), трябва да бъдат представени пред митническите органи от лицето, което ги е въвело на митническата територия на Общността, или при необходимост, от лицето, което е поело отговорността за превоза на стоките след тяхното въвеждане.“

7 Член 43 от регламент № 2913/92, в редакцията си, приложима в конкретния случай, гласи:

„При спазване на член 45 за стоките, представени пред митническите органи по смисъла на член 40, се подава митнически манифест.

Митническият манифест трябва да бъде подаден незабавно след представяне на стоките пред митническите органи. Митническите органи могат да определят и друг срок за подаване на манифеста, но не по-късно от първия работен ден след деня, в който стоките са представени.“

8 Член 44 от регламент № 2913/92, в редакцията си, приложима в конкретния случай, посочва:

„1. Митническият манифест за стоките се изготвя на формуляр, отговарящ на образеца, определен от митническите органи. Въпреки това, митническите органи могат да приемат и търговски или друг документ вместо митнически манифест, ако такъв документ съдържа необходимите данни за идентифициране на стоките.

2. Митническият манифест се подава от:

а) лицето, въвело стоките на митническата територия на Общността, или от лицето, което е поело превоза на стоките след тяхното въвеждане;

б) лицето, от чието име са действали лицата, посочени в буква а).“

Факти

Първоначален статут на морските брокери

Развитие и естество на статута на морски брокер

9 Съгласно френския търговски кодекс (наричан по-нататък „Търговският кодекс“) организацията на брокерите преводачи и морските пилоти (наричани по-нататък „морските брокери“) се ползва със смесен статут, съчетаващ статута на изпълнител на служебни функции, разполагащ с монопол върху някои сделки, и статута на търговец.

10 Този статут е резултат от волята на френския законодател да защити от посредници, налагащи прекомерно високи цени както чуждестранните капитани, които не владеят френски език, така и френските капитани.

Последици от смесения статут на морските брокери

— Обща уредба на съответните права и задължения

11 От качеството на морските брокери на търговци и на изпълнители на служебни функции произтичат някои права и задължения (наричани по-нататък „привилегии“).

12 Така например статутът на търговец изисква водене на търговски книги и счетоводна отчетност, прилагане на правната уредба относно производството по несъстоятелност и забрана за обединяване в граждански дружества

13 Статутът на изпълнител на служебни функции, произтичащ от членове L-131-1 и сл. от Търговския кодекс, изисква назначаване с постановление на френския министър на транспорта и упражняване на съответната функция на определен от законодателя пазар.

14 Член L-13l-2 от Търговския кодекс предвижда следното:

„[Морските брокери] посредничат при сключването на договори за превоз и за наемане на кораби и са единствените, които имат право, в случай на оспорване пред съд, да превеждат декларации, договори за превоз, коносаменти, договори и всякакви търговски актове, чийто превод се оказва необходим; морските брокери имат право да установяват курса на навлото или на наемната цена.

В съдебните производства по търговски дела и в услуга на митниците единствено те могат да бъдат преводачи и посредници на всички чужденци, корабопритежатели, търговци, екипажи на плавателни съдове и други морски лица.“

— Материално приложно поле на привилегиите

15 В рамките на приложното поле на своите привилегии морските брокери изпълнявали две различни задачи, свързани, от една страна, с извършването на различните изисквани от митническата администрация и/или от пристанищните власти формалности, а от друга страна, с дейността на заклет преводач, вписан към съд.

16 Що се отнася до монопола върху извършването на действията и формалностите във връзка с превозването до митница, тези действия и формалности включват извършването на маневри при пристигането и извеждането на кораба, предаването на техническите характеристики, които позволяват да се установи облагаемият тонаж, съставянето на „декларации Кораб“ (пристигане и напускане), изготвянето на заверявани на митницата удостоверения и сертификати и предаването на копия от списъка на екипажа на компетентните органи като митници, въздушна и гранична полиция и морска жандармерия.

— Териториално и персонално приложно поле на привилегиите

17 Привилегиите, предоставени на морските брокери, били географски ограничени до района на пристанището, за което бил назначен морският брокер и по правило се прилагали към всички кораби. Тези привилегии могли да се поделят с морски брокери от същия район.

— Задължения, произтичащи от качеството на изпълнител на служебни функции

18 Качеството на изпълнител на служебни функции, което е един от конститутивните елементи на оказваното от него съдействие, изисквало морският брокер да оказва съдействие на всяко поискало това лице.

19 Освен това всеки морски брокер бил длъжен да упражнява всички предоставени му права и — с оглед гарантиране на независимостта му — му било забранено да извършва търговски или банкови сделки за своя сметка.

— Права, произтичащи от качеството на изпълнител на служебни функции

20 От една страна, всеки морски брокер имал право да получи за предоставените от него услуги хонорар, като тарифите били определени с декрет.

21 От друга страна, всеки морски брокер имал „право на представяне“ на своя приемник за агреман от министъра, отговарящ за търговския флот. Това „право на представяне“ се разглеждало като подлежащо на прехвърляне и на погасяване по давност имуществено право, представляващо насрещната престация за възмездното придобиване на качеството на изпълнител на служебни функции.

Премахване на привилегиите на морските брокери

Приемане на Регламент № 2913/92 и производството за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка

22 Регламент № 2913/92, в сила от 1 януари 1994 г., либерализира упражняването на някои професии, свързани с пристанищната търговия. Той въвежда по-специално принципа на свобода на представителство пред митническите органи, като в член 5 забранява двойното митническо представителство.

23 През 1997 година член L-131-2 от Търговския кодекс, който предоставя на морските брокери монопол върху изпълнението на действия и формалности във връзка с превозването до митница, все още е в сила. Тъй като счита, че тази правна уредба не съответства на член 5 от Регламент № 2913/92, Комисията на Европейските общности открива производство за установяване на неизпълнение на задължения срещу Френската република.

24 Така на 12 февруари 1997 г. Комисията изпраща официално уведомително писмо до Френската република, с което иска от нея да представи становището си относно запазения за морските брокери монопол върху превозването до митница.

25 На 3 декември 1997 г. Комисията издава мотивирано становище по смисъла на член 226, първа алинея ЕО за нарушение на член 5, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2913/92.

26 В това становище Комисията излага по-специално следното:

„Що се отнася до морските брокери, член [L-131-2] от френския търговски кодекс им предоставя привилегията да осъществяват представителство пред митническите служби. Те отговарят за превеждането на кораба, тоест за извършването на всички административни и митнически формалности във връзка с пристигането и отплуването на техния кораб.

[Ч]лен 5, параграф 2, [втора] алинея [от Регламент № 2913/92] предоставя на държавите членки възможност да запазят представителството за ограничен кръг лица, но предвид факта, че това ограничение има характер на дерогация от принципа на свобода на представителството, тази разпоредба трябва да се тълкува стриктно. Тя може да се отнася единствено до изготвянето на митническата декларация и следователно приложението ѝ не може да се разшири по отношение на действията и формалностите, различни от тези, пряко свързани с митническото деклариране, както е определено в член 4, [точки] 17 и членове 62—77 от [Регламент № 2913/92].

[…]

Поради тези съображения Комисията [...] издава мотивираното становище на основание член [226, първа алинея ЕО], че [...] запазвайки по силата на член [L-131-2] от френския търговски кодекс представителството за извършване на действия и формалности във връзка с превозването до митница [...] за морските брокери, Френската република не е изпълнила задълженията си по член 5, параграфи 1 и 2 от [Регламент № 2913/92].

Комисията приканва Френската република да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с настоящото мотивирано становище в двумесечен срок, считано от получаването на уведомлението за него."

Изменения на френското законодателство

27 Френският законодател приема Закон № 2001-43 от 16 януари 2001 г. за приемането на разпоредби за привеждане в съответствие с общностното право в областта на транспорта (JORF от 17 януари 2001 г., стр. 848). С този закон е отменен монополът, предоставен на морските брокери.

28 Всъщност член 1 от Закона гласи:

„I. Член L-131-2 от Търговския кодекс се отменя.

II. Посредничеството при сключване на договор за превоз или наем на плавателен съд, установяването на курса на навлото или на наемната цена, формалностите във връзка с превозването до митница, преводът на декларациите, договорите за превоз, коносаментите, договорите и всички търговски

актове, когато се отнасят до кораби, се извършват свободно от корабопритежателя или негов представител, който може да бъде капитанът.“

29 Членове 2 и 4 от Закон № 2001-43 предвиждат условията, при които морските брокери могат да получат обезщетение за загубата на техните права.

30 В член 5 от Закон № 2001-43 се пояснява, че условията, при които морските брокери могат да получат достъп до професиите на комисар по транспорта, на секретар в търговски съд, на съдебен изпълнител или съдебен пълномощник при ликвидация на предприятия, по-специално що се отнася до цялостното или частично освобождаване от изискванията за диплома или професионално обучение, ще бъдат определени с постановления.

Производство

31 С молби, заведени в секретариата на Първоинстанционния съд между 29 декември 2003 г. и 9 декември 2004 г., ищците — г-н Jean Arizmendi и останалите 60 морски брокери, чиито имена са посочени в приложение, предявяват настоящите искове за обезщетение.

32 На 8 март 2004 г. Chambre nationale des courtiers maritimes de France подава молба в секретариата на Първоинстанционния съд за встъпване в настоящото производство в подкрепа на ищците по дело T-440/03. С определение от 30 юни 2004 г. председателят на трети състав на Първоинстанционния съд допуска встъпването. Встъпилата страна представя становището си в определения срок.

33 С отделни актове, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд между 29 март 2004 г. и 19 януари 2005 г., Съветът на Европейския съюз повдига две възражения за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд по всяко от настоящите дела.

34 С отделни актове, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд между 30 март 2004 г. и 20 януари 2005 г., Комисията повдига три възражения за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник по всяко от настоящите дела, към които се добавя четвърто възражение за недопустимост по дело T-121/04.

35 С определение на председателя на трети състав на Първоинстанционния съд от 28 април 2005 г. дела T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 и T-484/04 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение в съответствие с член 50 от Процедурния правилник.

36 С определение на Първоинстанционния съд от 5 декември 2005 г. възраженията за недопустимост на Съвета и на Комисията са съединени с производството по същество на основание член 114, параграф 4 от Процедурния правилник и е взето решение, че Първоинстанционният съд няма да се произнесе по съдебните разноски.

37 По доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (трети състав) решава да открие устната фаза на производството. В рамките на процесуално-организационните действия Първоинстанционният съд приканва страните да отговорят на някои въпроси. Страните изпълняват тези искания.

38 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание на 30 юни 2009 г.

Искания на страните

39 Ищците молят Първоинстанционния съд:

— да отхвърли възраженията за недопустимост на Съвета и на Комисията и да обяви исковете за допустими,

— като главно искане, да приеме за установено, че Европейската общност носи отговорност спрямо всеки от ищците, поради факта че незаконосъобразно е приела и впоследствие приложила към тях член 5 от Регламент № 2913/92,

— при условията на евентуалност, да приеме за установено, че Европейската общност носи отговорност спрямо всеки от ищците поради приемането — макар и законосъобразно — и впоследствие прилагането на член 5 от Регламент № 2913/92, които им причинили необикновени и специфични вреди,

— в съответствие с това да осъди солидарно Съвета и Комисията да им заплатят обезщетение за претърпените вреди в размерите, посочени в писмените им изявления,

— да осъди солидарно Съвета и Комисията да заплатят съдебните разноски.

40 Chambre nationale des courtiers maritimes de France моли Първоинстанционния съд:

— да обяви иска по дело T-440/03 за допустим и основателен,

— да осъди Съвета и Комисията да заплатят съдебните разноски.

41 Съветът и Комисията молят Първоинстанционния съд:

— да отхвърли исковете като недопустими,

— при условията на евентуалност, да отхвърли исковете като неоснователни,

— да осъди ищците да заплатят съдебните разноски.

42 Освен това Комисията моли Първоинстанционния съд да осъди Chambre nationale des courtiers maritimes de France да понесе направените от нея съдебни разноски, в случай че постановеното решение е в полза на ищците.

Предварителни бележки

По принципите за ангажиране на извъндоговорната отговорност

43 Според установена съдебна практика ангажирането на извъндоговорната отговорност на Общността е подчинено на кумулирането на съвкупност от условия, а именно неправомерност на поведението, в което се упрекват институциите, наличие на действителна вреда и на причинно-следствена връзка между това поведение и сочената вреда (Решение на Съда от 9 ноември 2006 г. по дело Agraz и др./Комисия, C-243/05 P, Recueil, стр. I-10833, точка 26, Решение на Съда от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, точка 106 и Решение на Съда от 30 април 2009 г. по дело CAS Succhi di Frutta/Комисия, C-497/06 P, непубликувано в Сборника, точка 39).

44 Кумулативният характер на тези условия предполага, че когато едно от тях не е изпълнено, искът за обезщетение трябва да се отхвърли в неговата цялост, без да е необходимо разглеждането на останалите условия (Решение на Съда от 9 септември 1999 г. по дело Lucaccioni/Комисия, C-257/98 P, Recueil, стр. I-5251, точки 14 и 63, Решение на Съда от 8 май 2003 г. по дело T. Port/Комисия, C-122/01 P, Recueil, стр. I-4261, точка 30 и Решение на Съда по дело CAS Succhi di Frutta/Комисия, точка 43 по-горе, точка 40).

По обхвата на иска

Преглед на доводите на страните

45 В исковите си молби ищците, морски брокери, искат Общността, представлявана от Комисията и от Съвета, да бъде осъдена да им заплати обезщетение за загубите, произтичащи от премахването на привилегиите им. Те прилагат към исковите си молби оценка, възпроизвеждаща размера на тези загуби за всеки от

тях, предмет на главното искане, а при условията на евентуалност, същия размер, от който са приспаднати обезщетенията, получени на основание Закон №°43-2001. Ищците отправят две алтернативни искания, и двете от които са с предмет получаване на обезщетение за посочените загуби.

46 Главното искане на ищците е да получат обезщетение за вредите, които са претърпели поради премахването на основание член 5 от Регламент № 2913/92 на техните привилегии, произтичащи от статута на морски брокер. Това искане изхожда от предпоставката, че член 5 от Регламент № 2913/92 забранява запазването на тези привилегии. По-специално член 5 от Регламент № 2913/92 е причина Френската република да приеме Закон № 2001-43, който отменя монопола на морските брокери. Приемането на член 5 от Регламент № 2913/92 впрочем ангажира както виновната, така и невиновната отговорност на Общността. Всъщност ищците считат, че приемането на член 5 от Регламент № 2913/92 е незаконосъобразно, тъй като нарушава член 45 ЕО, принципа на правната сигурност, оправданите правни очаквания, принципа на недопускане на дискриминация, принципа на пропорционалност, както и правото на собственост. Освен това те считат, че независимо от въпроса за законосъобразността на тази разпоредба, вредите, претърпени от морските брокери вследствие на приемането на член 5 от Регламент № 2913/92, са необикновени и специфични.

47 При условията на евентуалност ищците искат да получат обезщетение за вредите, които са претърпели поради премахването на привилегиите им, произтичащи от статута на морски брокер, вследствие на неправилно започнатото от Комисията производство за установяване на неизпълнение на задължения срещу Френската република. Това искане изхожда от предпоставката, че член 5 от Регламент № 2913/92, който се отнася до представителството пред митническите органи, не се прилага към дейността на морските брокери, които извършват посредничество пред митническите органи. Следователно Комисията допуска нарушение, като изпраща на 3 декември 1997 г. на Френската република мотивирано становище, в което по същество счита, че запазването на монопола на морските брокери е несъвместимо с член 5 от Регламент № 2913/92. Това мотивирано становище принуждава Френската република да приеме Закон № 2001-43 за отмяна на монопола на морските брокери, така че Общността носи отговорност за вредите, причинени на ищците поради премахването на техните привилегии.

48 Комисията и Съветът оспорват допустимостта и основателността на исковете както по отношение на главното искане, така и по отношение на искането, предявено при условията на евентуалност. Освен това по дело T-121/04 Комисията прави възражение за недопустимост на исковата молба на г-жа Anne Le Boutillier, поради факта че не е пояснено на какво основание лицето встъпва в правата на г-жа Martine Le Boutillier.

Пояснения относно обхвата на спора, дадени от страните в хода на производството

49 В хода на производството страните поясняват обхвата на спора помежду им.

50 В писмената си защита Комисията се отказва от възражението за недопустимост, повдигнато срещу иска на г-жа A. Le Boutillier по дело T-121/04.

51 Освен това в отговорите си на писмените въпроси на Първоинстанционния съд, след като припомнят, че морските брокери осъществяват посредничество, а не представителство, ищците поясняват, че те представят пред митническите органи кораби, а не стоки. Следователно член 5 от Регламент № 913/92 не се прилага спрямо тях, тъй като се отнася само до представителството при превозване на стоки до митница.

52 В съдебното заседание ищците посочват, че дейността на морските брокери пред митническите органи попада в приложното поле на членове 38, 43 и 44 от Регламент № 2913/92, които уреждат представянето пред митническите органи на стоките, въведени на митническата територия. Според ищците митническият манифест пред митническите органи, посочен в член 43 от Регламент № 2913/92, съответства на подаването на „Manifeste“, за което посредничат морските брокери.

53 На последно място, ищците заявяват в съдебното заседание, че причината за нанесените им вреди не е член 5 от Регламент № 2913/92, а именно мотивираното становище на Комисията от 3 декември 1997 г., в което последната възприема неправилно тълкуване на тази разпоредба, като приема, че посоченият член забранява запазването на монопола на морските брокери.

Съображения на Общия съд

54 Общият съд констатира най-напред, че предвид писмената защита на Комисията, не следва да се произнася по възражението за недопустимост, повдигнато от последната срещу иска на г-жа A. Le Boutillier по дело T-121/04.

55 По-нататък, Общият съд счита, че с оглед на възпроизведеното в точка 53 по-горе изявление на ищците в съдебното заседание, че единствената причина за вредите им е мотивираното становище от 3 декември 1997 г., не следва да се произнася по главното искане за обезщетение в исковите молби на ищците, което изхожда от предпоставката, че член 5 от Регламент № 2913/92 е причината за твърдените от тях вреди, тъй като забранява запазването на монопола на морските брокери (вж. точка 46 по-горе). Ето защо Общият съд няма да разгледа въпросите за допустимостта и по съществото на спора, които повдига искането за обезщетение на ищците, изхождащо от последната предпоставка.

56 Поради това Общият съд ще разгледа единствено искането за обезщетение на ищците, предявено в исковите им молби при условията на евентуалност, което изхожда от предпоставката, че претърпените от тях вреди произтичат от мотивираното становище от 3 декември 1997 г. Общият съд ще разгледа най-напред повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост на исковете, поради това че Общността на може да бъде задължена да поправи вредите, причинени от започването на производство за установяване на неизпълнение на задължения. Всъщност сред повдигнатите в настоящия случай възражения това възражение е единственото, което изхожда от последната предпоставка и което не се отнася до въпроса за възлагането на отговорността, който е въпрос по съществото, а не по допустимостта на иск за обезщетение (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 29 януари 1998 г. по дело Dubois et Fils/

Съвет и Комисия, Т-113/96, Recueil, стр. II-125, точка 34). По-нататък, доколкото това възражение трябва да се отхвърли, Общият съд ще разгледа въпросите по същество, които се поставят с тези искове.

По допустимостта

Доводи на страните

57 Комисията изтъква, че искът е недопустим, тъй като тя не е длъжна да поправи вредите, причинени от започването на производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка.

58 Комисията припомня, че Общността не може да се счита за отговорна, че не е започнала производство по неизпълнение на задължения от държава членка (вж. Определение на Първоинстанционния съд от 14 януари 2004 г. по дело Makedoniko Metro и Michaniki/Комисия, Т-202/02, Recueil, стр. II-181, точка 43 и цитираната съдебна практика). По мнение на Комисията ако частноправен субект не може да оспорва факта, че Комисията не е започнала производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка, напълно логично е частноправен субект да не може да оспорва факта, че Комисията е започнала такова производство. В контекста на член 226 ЕО единствено съответната държава членка може да оспорва започването на производство за установяване на неизпълнение на задължения.

59 Комисията счита, че не може да ѝ се вменява отговорността за изводите, които държава членка би направила от започнато срещу нея производство за установяване на неизпълнение на задължения. Както не може да ѝ се вменява отговорността, затова че е започнала или не производство за установяване на неизпълнение на задължения, на Комисията не може да се вменява отговорността и за действията или бездействията на съответната държава членка.

60 Подкрепяни от встъпилата страна, ищците оспорват, че исковете им могат бъдат недопустими, поради това че Комисията не може да носи отговорност за вредите, причинени поради започване на производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка.

Съображения на Общия съд

61 Комисията счита, че иск за обезщетение, основан на обстоятелството, че е започнала производство за установяване на неизпълнение на задължения, е недопустим, тъй като, ако тя не може да носи отговорност, затова че не е започнала производство за установяване на неизпълнение на задължения, напълно логично е тя да не може да носи отговорност, затова че е започнала такова производство.

62 В това отношение следва да се припомни, че съгласно трайно установена съдебна практика иск за обезщетение, основан на бездействие на Комисията, която не започва производство за установяване на неизпълнение на задължения на основание член 226 ЕО (понастоящем член 258 ДФЕС), е недопустим. Всъщност според тази съдебна практика, доколкото Комисията не е длъжна да започне производство за установяване на неизпълнение на задължения на основание член 226 ЕО, решението ѝ да не започне такова производство при всички положения не представлява нарушение, така че не е от естество да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността (Определение на Съда от 23 май 1990 г. по дело Asia Motor France/Комисия, C-72/90, Recueil, стр. I-2181, точки 13—15 и Определение на Първоинстанционния съд от 3 юли 1997 г. по дело Smanor и др./Комисия, T-201/96, Recueil, стр. II-1081, точки 30 и 31, Определение на Първоинстанционния съд по дело Makedoniko Metro и Michaniki/Комисия, точка 58 по-горе, точки 43 и 44). Така, след като Комисията не е длъжна да започне производство за установяване на неизпълнение на задължения, бездействието ѝ не може да ангажира отговорността на Общността.

63 От липсата на отговорност за бездействие, изразяващо се в незапочване на производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка, обаче не може да се направи извод, че започването на такова производство от Комисията също изключва каквато и да било отговорност на Общността.

64 В тази връзка следва да се припомни, че искът за обезщетение е самостоятелен способ за съдебна защита и има особена задача в рамките на системата от способи за съдебна защита (Решение на Съда от 28 април 1971 г. по дело Lütticke/Комисия, 4/69, Recueil, стр. 325, точка 6 и Решение на Първоинстанционния съд от 27 ноември 2007 г. по дело Pitsiorlas/Съвет и ЕЦБ, Т-3/00 и Т-337/04, Recueil, стр. II-4779, точка 283). Искът за обезщетение има за предмет искане за поправяне на вредата, причинена с незаконосъобразен акт или поведение, за които е отговорна дадена институция (вж. Решение на Съда от 23 март 2004 г. по дело Омбудсман/Lamberts, C-234/02 P, Recueil, стр. I-2803, точка 59 и цитираната там съдебна практика).

65 При това положение, независимо дали представлява обжалваем акт, срещу който може да се подаде жалба за отмяна (вж. точка 69 по-долу), всеки акт на институция, дори да е приет от нея при упражняване на дискреционна власт, по принцип може да бъде предмет на иск за обезщетение (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 1999 г. по дело Ismeri Europa/Сметна палата, Т-277/97, Recueil, стр. II-1825, точки 109 и 110, потвърдено след обжалване с Решение на Съда от 10 юли 2001 г. по дело Ismeri Europa/Сметна палата, C-315/99 P, Recueil, стр. I-5281, точка 41).

66 Всъщност дискреционната власт, с която разполага дадена институция, не води до освобождаване от задължението ѝ да действа както съобразно правните норми от по-висок ранг като Договора и общите принципи на общностното право, така и съобразно съответното вторично законодателство. След като с иск за обезщетение се оспорва законосъобразността на този акт, тя може да се преценява с оглед на задълженията, възложени на съответната институция.

67 Противен подход би бил в разрез с концепцията за правова Общност и би лишил иска за обезщетение от полезното му действие, доколкото би попречил на съда да прецени законосъобразността на акт на институция по повод на такъв иск (Решение по дело Омбудсман/Lamberts, точка 64 по-горе, точка 61).

68 Следователно, ако в рамките на правомощията, които черпи от член 226 ЕО, Комисията преценява свободно дали да започне или не производство за установяване на неизпълнение на задължения срещу държава членка, без да

е необходимо да обосновава избора си (Решение на Съда от 26 юни 2001 г. по дело Комисия/Португалия, C-70/99, Recueil, стр. I-4845, точка 17), и ако при това положение може при същите условия да изпрати на съответната държава членка мотивирано становище в рамките на правомощията си, не е възможно да се изключи хипотезата при изключителни обстоятелства дадено лице да може да докаже, че такова мотивирано становище е опорочено от неправомерност, представляваща достатъчно съществено нарушение на правна норма, което може да му причини вреди (вж. в този смисъл Решение по дело Омбудсман/Lamberts, точка 64 по-горе, точка 52 и Решение на Първоинстанционния съд от 10 април 2002 г. по дело Lamberts/Омбудсман, T-209/00, Recueil, стр. II-2203, точка 57).

69 Фактът, че мотивирано становище на Комисията, прието на основание член 226, първа алинея ЕО, не представлява акт, предназначен да произведе задължително правно действие по отношение на трети лица, и оттам, че посоченото становище не е акт, срещу който може да се подаде жалба за отмяна (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 март 1966 г. по дело Lütticke и др./Комисия, 48/65, Recueil, стр. 27 и 39, Определение на Първоинстанционния съд от 16 февруари 1998 г. по дело Smanor и др./Комисия, T-182/97, Recueil, стр. II-271, точка 28 и Определение на Първоинстанционния съд от 5 септември 2006 г. по дело AEPI/Комисия, T-242/05, непубликувано в Recueil, точка 30), не засяга гореизложените съображения. Всъщност мотивирано становище по принцип може да причини вреди на трети лица поради незаконосъобразното си съдържание. Така например не може да се изключи възможността Комисията да причини вреди на трети лица, които са ѝ разкрили поверителна информация, като разгласи тази информация в мотивирано становище. Също така не може да се изключи възможността мотивирано становище да съдържа информация относно трети лица, която е неточна и която може да им причини вреди.

70 Впрочем въпросът, дали мотивирано становище може да ангажира отговорността на Общността, попада в обхвата на разглеждането по същество, а не на това относно допустимостта на иска.

71 Следователно повдигнатото от Комисията възражение за недопустимост трябва да се отхвърли.

По същността на спора

По наличието на достатъчно съществено нарушение

Доводи на страните

72 Ищците поддържат по същество, че мотивираното становище от 3 декември 1997 г., с което Френската република се приканва да измени член L-131-2 от Търговския кодекс, доколкото той предоставя на морските брокери привилегии, които са несъвместими с член 5 от Регламент № 2913/92, е неправилно, тъй като този член не се прилага към дейността на морските брокери.

73 Комисията и Съветът оспорват тези доводи.

Съображения на Общия съд

74 Следва най-напред да се припомни, че когато се оспорва законосъобразността на правен акт, ангажирането на извъндоговорната отговорност на Общността е подчинено на наличието на достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да се предоставят права на частноправни субекти (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 12 септември 2007 г. по дело Nikolaou/Комисия, Т-259/03, непубликувано в Сборника, точка 39 и цитираната там съдебна практика). Що се отнася до това условие, решаващ критерий, за да се приеме, че нарушение на общностното право е достатъчно съществено, е наличието на явно и сериозно несъблюдаване от дадена институция на границите, които са наложени на нейното право на преценка (Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точки 43 и 44 и Решение на Съда от 19 април 2007 г. по дело Holcim (Deutschland)/Комисия, C-282/05 P, Сборник, стр. I-2941, точка 47).

75 По-нататък следва да се припомни, че производството за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка, предвидено в член 226 ЕО, е специфично производство, предназначено да даде възможност на Комисията — в качеството ѝ на пазителка на Договора (вж. този смисъл член 211 ЕО) — да следи за спазването на общностното право от държавите членки (вж. в този смисъл Решение на Съда от 11 август 1995 г. по дело Комисия/Германия, C-431/92, Recueil, стр. I-2189, точка 21). То дава възможност на Комисията след приемане на мотивирано становище — в случай че държавата членка адресат не се съобрази с това становище — да осигури установяването по съдебен ред на неизпълнението на задължения, за което е упреквана съответната държава членка. Единствено Съдът е компетентен да установи, че държава членка не е изпълнила задълженията си, произтичащи от общностното право (Определение от 16 февруари 1998 г. по дело Smanor и др./Комисия, точка 69 по-горе, точка 28)

76 Така, макар Комисията да преценява свободно възможността да започне производство за неизпълнение на задължения от държава членка (Решение по дело Комисия/Португалия, точка 68 по-горе, точка 17), тя не може с правно задължителна сила да установи, че е налице такова неизпълнение на задължения. Всъщност в хода на производството за неизпълнение на задължения Комисията може да даде само становище относно нарушение на общностното право от страна на държава членка. Доколкото в това становище тя се ограничава да вземе позиция относно това дали е налице неизпълнение от страна на държава членка на задълженията ѝ по общностното право, приемането на становището не би могло да доведе до достатъчно съществено нарушение на правна норма, която има за цел да предостави права на частноправните субекти.

77 Следователно дори изразяването на неправилна позиция относно обхвата на общностното право в мотивирано становище на Комисията не може да представлява достатъчно съществено нарушение, което да може да ангажира отговорността на Общността. При това положение исканията на ищците за обезщетение са неоснователни.

78 За разлика от това, ако формулираните в мотивирано становище преценки излизат извън пределите на определянето на наличие на неизпълнение на задължения от държава членка или ако други действия на Комисията във връзка с производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка превишават предоставените ѝ правомощия, например неправомерно разгласяване на търговски тайни или на информация, увреждаща доброто име на дадено лице, тези преценки или действия могат да представляват нарушение, което да ангажира отговорността на Общността. Трябва обаче да се отбележи, че в конкретния случай няма твърдение за подобно нарушение.

По причинно-следствената връзка

Въведение

79 Независимо от въпроса за наличието на достатъчно съществено нарушение, Общият съд счита, че следва да се провери и дали е налице причинно-следствена връзка между приемането от Комисията на мотивираното становище от 3 декември 1997 г. и вредите, които ищците твърдят, че са претърпели.

Доводи на страните

80 Според ищците Съветът признава, че Закон № 2001-43, предвиждащ загубата на привилегиите на морските брокери и следователно претърпените от тях вреди, е приет въз основа на мотивираното становище на Комисията от 3 декември 1997 г.

81 Френската република, адресат на това мотивирано становище, няма никаква свобода на преценка за приемане на националните мерки за прилагане на общностното право. Наименованието на Закон № 2001-43 свидетелства за факта, че френските власти само се съобразяват с разпорежданията на Комисията, съдържащи се в мотивираното становище от 3 декември 1997 г.

82 Следователно Закон № 2001-43 не може да бъде преграда между причинилия вредата общностен акт и самата вреда. Отговорност за претърпените от ищците вреди следователно носи изцяло Комисията, независимо от факта, че Френската република е приела Закон № 2001-43, и единствен общностният съд е компетентен да разгледа искането за обезщетение за такива вреди.

83 Ищците подчертават, че изключителната отговорност на Общността, представлявана от Комисията предвид нейната роля при изготвянето на спорния акт, съставлява насрещното задължение, поето в замяна на ограниченията и отказа от суверенитет от страна на държавите членки за създаване на митническия съюз.

84 Съветът и Комисията оспорват тези доводи.

Съображения на Общия съд

85 В контекста на иск за обезщетение се приема, че е налице причинно-следствена връзка, когато съществува достатъчно пряка връзка на причина и следствие между поведението, в което се упреква институцията, и посочените вреди, която връзка ищецът трябва да докаже. Така поведението, в което се упреква институцията, трябва да е основната причина за вредата (вж. в този смисъл Решение по дело CAS Succhi di Frutta/Комисия, точка 43 по-горе, точка 59, Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 1998 г. по дело Coldiretti и др./Съвет и Комисия, T-149/96, Recueil, стр. II-3841, точка 101, вж. Определение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2000 г. по дело Royal Olympic Cruises и др./Съвет и Комисия, T-201/99, Recueil, стр. II-4005, точка 26 и цитираната там съдебна практика, потвърдено след обжалване с Определение на Съда от 15 януари 2002 г. по дело Royal Olympic Cruises и др./Съвет и Комисия, C-49/01 P, непубликувано в Recueil, Решение по дело Pitsiorlas/Съвет и ЕЦБ, точка 64 по-горе, точка 292).

86 Що се отнася обаче до съществуването на причинно-следствена връзка между мотивираното становище от 3 декември 1997 г. и вредите, които ищците твърдят, че са претърпели, следва най-напред да се отбележи, че единствено актовете, които Комисията може да приеме в производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка, уредено от член 226 ЕО, са актове, адресирани до държавите членки (вж. Определение на Първоинстанционния съд от 2 декември 2003 г. по дело Viomichania Syskevasias Typopoiisis Kai Syntirisis Agrotikon Proïonton/Комисия, T-334/02, Recueil, стр. II-5121, точка 44 и цитираната там съдебна практика). Следователно това производството се отнася единствено до отношенията между Комисията и държавите членки.

87 По-нататък следва да се отбележи, че в рамките на предвиденото в член 226 ЕО производство за неизпълнение на задължения се разграничават досъдебна или административна фаза и съдебна фаза. Така, ако Комисията счете, че държава членка не е изпълнила някое от задълженията си, тя открива най-напред досъдебната фаза, в хода на която дава възможност на съответната държава членка да изрази позиция относно неизпълнението на задължения, в което се упреква. Комисията приключва тази досъдебна фаза с изпращане на мотивирано становище до държавата членка. Целта на досъдебната процедура по член 226 ЕО е да се даде възможност на съответната държава членка да изпълни задълженията си, произтичащи от общностното право или пълноценно да изтъкне доводите си в своя защита срещу отправените от Комисията твърдения за нарушения (Решение на Съда от 18 юли 2007 г. по дело Комисия/Германия, C-490/04, Сборник, стр. I-6095, точка 25). Така държавата членка не е длъжна да изпълни това мотивирано становище, а ако счете, че Комисията неоснователно я обвинява в неизпълнение на задължения, може да не се съобрази него.

88 Единствено при положение че в определения за това срок държавата членка не се съобрази с изпратеното ѝ мотивирано становище, Комисията може на основание член 226 ЕО, втора алинея да започне съдебната фаза като сезира Съда с иск за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка (вж. Решение на Съда от 18 май 2006 г. по дело Комисия/Испания, C-221/04, Recueil, стр. I-4515, точка 22 и цитираната там съдебна практика).

89 Този иск, предявен на основание член 226 ЕО, има за предмет установяване на неизпълнение от държава членка на нейни общностни задължения и установяването на такова неизпълнение задължава съответната държава членка да предприеме мерките, които включва изпълнението на решението на Съда (Решение на Съда от 14 април 2005 г. по дело Комисия/Германия, C-104/02, Recueil, стр. I-2689, точка 49).

90 Като се има предвид, че започнатото от Комисията на основание член 226 ЕО производство за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка се отнася само да отношенията между Комисията и съответната държава членка и че освен това такова производство води на първо време до мотивирано становище, което съответната държава членка може да изпълни или да не вземе предвид, следва да се провери дали в конкретния случай мотивираното становище на Комисията от 3 декември 1997 г. е можело — по причина на съдържанието си — да представлява основната причина за вредите, които ищците твърдят, че са претърпели.

91 В това отношение следва да се отбележи, че в посоченото мотивирано становище Комисията установява, че като запазва, по силата на член L-131-2 от Търговския кодекс, за морските брокери представителството за извършването на действията и формалностите, свързани с превозването до митница, Френската република не е изпълнила задълженията си по член 5, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2913/92. Освен това Комисията приканва Френската република да приеме в срок от два месеца мерките, необходими за съобразяване с това мотивирано становище.

92 Фактът обаче, че в мотивираното становище от 3 декември 1997 г. Комисията приема, че член L-131-2 от Търговския кодекс е несъвместим с общностното право — и че евентуално е допуснала грешка в това отношение, — в конкретния случай всъщност е ирелевантен, при положение че с мотивираното становище държава членка не се задължава да измени законодателството си. Всъщност в рамките на производство за установяване на неизпълнение на задължения само решение на Съда би могло да има подобно задължително действие.

93 Тъй като мотивираното становище на Комисията от 3 декември 1997 г., в което същата твърди, че е налице неизпълнение от страна на Френската република на нейни задължения, произтичащи от общностното право, няма задължително действие, то не може да се приеме за основната причина за вредите, които ищците твърдят, че са претърпели. Следователно причинно-следствената връзка между твърдените вреди и породилия ги вредоносен факт, тоест според ищците мотивираното становище от 3 декември 1997 г., не е доказана.

94 Поради това исковете трябва да се отхвърлят като неоснователни.

По съдебните разноски

95 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник всяка загубила делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако има искане в този смисъл.

96 Тъй като ищците са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията и Съвета.

97 Освен това съгласно член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник Общият съд може да вземе решение встъпила страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

98 В конкретния случай встъпилата страна е встъпила по дело Т-440/03 в подкрепа на ищците, които са загубили делото. Следователно Общият съд счита, че следва да осъди встъпилата страна да понесе направените от нея съдебни разноски.

99 Тъй като не са поискали осъждане встъпилата страна да понесе съдебните разноски в случай на отхвърляне на иска, Комисията и Съветът понасят направените от тях съдебни разноски във връзка с встъпването.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

1) Отхвърля исковете.

2) **Г-н Jean Arizmendi и 60-те други ищци, чиито имена са посочени в приложение, понасят своите съдебни разноски, както и съдебните разноски, направени от Съвета на Европейския съюз и от Европейската комисия.**

3) **Chambre nationale des courtiers maritimes de France понася своите съдебни разноски.**

4) **Съветът и Комисията понасят своите съдебни разноски във връзка с встъпването на Chambre nationale des courtiers maritimes de France.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 декември 2009 година.

Подписи

Приложение

Дело T-440/03,

Alain Assier de Pompignan, с местожителство във Fort-de-France (Франция),

Bruno Bachemont, с местожителство в Dunkerque (Франция),

Наследници на Frédéric Blanchy, с местожителство в Bordeaux (Франция),

Stéphane De Borville, с местожителство в Dunkerque,

Jean-Pierre Caradec, с местожителство в Brest (Франция),

Jean-Jacques Caruel, с местожителство в Baie Mahault (Франция),

Christian Colin-Olivier, с местожителство в Le Havre (Франция),

Édouard Croze, с местожителство в Nice (Франция),

Philippe Demonchy, с местожителство в Boulogne-sur-mer (Франция),

Наследник на Jacques Durand-Viel, с местожителство в Lacanau (Франция),

Michel Elain, с местожителство в Brest,

Bernard Flandin, с местожителство в Rouen (Франция),

Patrick Foissey, с местожителство в Calais (Франция),

François Boyer de la Giroday, с местожителство в Bassens (Франция),

Thierry Gelée, с местожителство в Tréport (Франция),

Stanislas Gomercic, с местожителство в Marseille (Франция),

Michel Hecquet, с местожителство в Dunkerque,

Jacques Héliard, с местожителство в Nantes (Франция),

Xavier Humann, с местожителство в Le Havre,

Francis Humann, с местожителство в Rouen,

Michel Jolivet, с местожителство в Montoir (Франция),

Guy Jourdan-Barry, с местожителство в Marseille,

Pierre Lambot, с местожителство в Sables-d'Olonne (Франция),

Pierre Laurent, с местожителство в Rochefort (Франция),

Joachim Lefebvre, с местожителство в Dunkerque,

Didier Levavasseur, с местожителство в Le Havre,

Alexis Lobadowski, с местожителство в Le Havre,

Наследници на Erik Martin, с местожителство в Le Havre,

Éric Mascle, demeurant à Port-la-Nouvelle (Франция),

Catherine Meclot, с местожителство в Basse-Terre (Франция),

Loïc Morice, с местожителство в Brest,

Roger Phelippeau, с местожителство в Toulon (Франция),

Serge Pierre, с местожителство в Dunkerque,

Jean-Pierre Porry, с местожителство в Fort-de-France,

Antoine Ravisse, с местожителство в Calais,

Наледник на Félix Rogliano, с местожителство в Port-de-Bouc (Франция),

François Sédard, с местожителство в Venosc (Франция),

Raymond Schmit, с местожителство в Pointe-à-Pitre (Франция),

Jean-Philippe Taconet, с местожителство в Le Havre,

Lionel Taconet, с местожителство в Rouen,

Philippe Thillard, с местожителство в Le Havre,

Olivier Vallois, с местожителство в Dunkerque,

Daniel-Guy Voillot, с местожителство в Le Havre.

Дело T-121/04,

Henri Boquien, с местожителство в Bordeaux,

Yves Delamaire, с местожителство в Saint-Malo (Франция),

Éric Eltvedt, с местожителство в Marseille,

Thierry Ferran, с местожителство в Port-Vendres (Франция),

Didier Frisch, с местожителство в Sète (Франция),

Merri Jacquemin, с местожителство в Larmor-Plage (Франция),

Наследници на Anne Le Boutillier, с местожителство в La Rochelle (Франция),

Pierre-Olivier Le Normand de Bretteville, с местожителство в Port-de-Bouc,

Gérard Lesaignoux, с местожителство в Sète,

Jean-Pierre Roger, с местожителство в Plerin (Франция),

Michel Roy, с местожителство в Saint-Malo,

Léon Ruggiero, с местожителство в Sète,

Pascal Vialard, с местожителство в Sète.

Дело T-171/04,

Daniel Surget, с местожителство в Cherbourg (Франция).

Дело T-208/04,

Dominique Hardy, с местожителство в Coudeville-Plage (Франция).

Дело T-365/04,

Dominique Cantoni, с местожителство в Marseille.

Дело T-484/04,

François Pilat, с местожителство в Honfleur (Франция).

Съдържание

Правна уредба . . . . . II - 4889

Факти . . . . . II - 4894

Първоначален статут на морските брокери . . . . . II - 4894

Развитие и естество на статута на морски брокер . . . . . II - 4894

Последици от смесения статут на морските брокери . . . . . II - 4894

— Обща уредба на съответните права и задължения . . . . . II - 4894

— Материално приложно поле на привилегиите . . . . . II - 4895

— Териториално и персонално приложно поле на привилегиите . . . . . II - 4896

— Задължения, произтичащи от качеството на изпълнител на служебни функции . . . . . II - 4896

— Права, произтичащи от качеството на изпълнител на служебни функции . II - 4897

Премахване на привилегиите на морските брокери . . . . . II - 4897

Приемане на Регламент № 2913/92 и производството за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка . . . . . II - 4897

Изменения на френското законодателство . . . . . II - 4899

Производство . . . . . II - 4900

Искания на страните . . . . . II - 4902

Предварителни бележки . . . . . II - 4904

По принципите за ангажиране на извъндоговорната отговорност . . . . . II - 4904

По обхвата на иска . . . . . II - 4904

Преглед на доводите на страните . . . . . II - 4904

Пояснения относно обхвата на спора, дадени от страните в хода на производството . . . . . II - 4906

Съображения на Общия съд . . . . . II - 4907

По допустимостта . . . . . II - 4908

Доводи на страните . . . . . II - 4908

Съображения на Общия съд . . . . . II - 4909

По съществото на спора . . . . . II - 4912

По наличието на достатъчно съществено нарушение . . . . . II - 4912

Доводи на страните . . . . . II - 4912

Съображения на Общия съд . . . . . II - 4912

По причинно-следствената връзка . . . . . II - 4914

Въведение . . . . . II - 4914

Доводи на страните . . . . . II - 4914

Съображения на Общия съд . . . . . II - 4915

По съдебните разноски . . . . . II - 4917